

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ACABAMENT DE LA GUERRA D' EGIPTO.

Los inglesos ho fan aixis: als seus enemichs los fereixen á la butxaca.

CAMPANYA DE MORALITAT ELECTORAL.

YAM dels conservadors; pero han vingut los fusionistas y 'ls han deixat tant petits, tant repetits, que ja no 's veuen ni ab vidres de multiplicar. D' aquí en avant dels fusionistas ne diré *trampistas*, porque no es possible que cap partit arribi may a descaó del que are governa, en materia de procediments electorals.

Ja saben vostés, que segons la nova ley electoral, tenen vot per elegir diputats provincials, tots los espanyols majors d' edat que sápigán llegir y escriure y tots los que paguin alguna quota de contribució directa ó que sigan llicenciats del exércit ab bonas notas, encare que no 'n sápigán. La nova ley estableix casi bé 'l sufragi universal.

Donchs bé, per lo que respecta á Barcelona, 'ls fusionistas d' aquí, cusins germans dels que á Madrid ván fer aquesta ley, s' han encarregat d' exposar unas llistas que, deixant apart qu' están plenas d' erradas y cubertas de difunts, contenen no més que 13,082 noms, segons los comptes de *La Gaceta de Catalunya*.

De manera que 'ls fusionistas venen á dirnos que en una ciutat que conta, segons lo cens, unas 250,000 ánimas, no hi ha encare 13,000 personas que sápigán llegir y escriure.

Los fusionistas nos dispensan l' honor de tractarnos de burros, y en efecte, devém serho molt, quan tenim la paciència de aguantarho.

Segons cálculs que fá l' indicada *Gaceta de Catalunya*, basats en la proporció entre 'l cens y 'ls electors, que ofereixen algunas poblacions, lo número probable dels electors que correspon á Barcelona, puja á uns 51,337. Son no més que 13,082 los que han posat á las llistas; aixis donchs nos ne quedan á deure la friolera de uns 38,255.

Res: nos han escamotejat cosa de las tres quartas parts dels electors, als quals regoneix la nova ley lo dret de votar. ¡Ja veuen si tenen barra 'ls amichs del Sr. Rius y Taulet! D' una bocada 's menjan 38,255 electors y tal volta han deixat los 13,000 restants porque son morts en sa gran majoria, y de difunts no 'n menjan.

En vista d' aixó, ja podém dir que 'ls fusionistas de Madrid han escrit una ley ab las mans y que 'ls fusionistas de Barcelona l' han esborrada ab la qua.

Ab la qua dich, y á propòsit haig de manifestar qu' hém de agafarnos á la qua, si es que tractém d' escarmentar á aquesta cáfila de farsants.

¿De quina manera? Vajin llegint.

Es veritat, segons observa molt bé la *Gaceta de Catalunya*, que la reclamació individual dels 38,255 electors que 'ns han estafat los fusionistas, es materialment impossible ferla dintre l' espay de 10 dias que la ley concedeix, per presentar reclamacions.

Calcula aquell periódich, que invertint cinch minuts per despatxar á cada elector, foren necessaris 265 dias, 5 horas y 55 minuts per fer l' inclusió dels 38,255 electors excuets, calculant que las oficinas estiguessen obertas y funcionessin 12 horas diarias.

De manera que pensar ab la rectificació dintre dels 10 dias, es pensar ab la lluna.

Peró ¿per ventura hém de resignarnos, hém de sucumbir á la asquerosa mala fé de la conxorxa fusionista? No de cap manera. Contra aquest escándol sense precedents ni exemple, s' ha d' alzar l' opinió pública com un sol home y en ardor y unitat, los barcelonins avuy hém de deixar endarrera las campanyas qu' hém fet quan lo del gas, quan lo tractat de comers ab Fransa y quan las tarifas de 'n Camacho. Se tracta del primer dret del ciutadá escarnit pels fusionistas y fins de l' honra de Barcelona, tacada pels que suposan que no hi ha aquí 13,000 homes que sápigán llegir y escriure.

Sabém nosaltres que homes de tots los partits y opinions treballan en aquests moments per fer una verdadera campanya en favor de la moralitat electoral; tal vegada, quan aquest número vegi la llum pública, ja s' hain revelat alguns dels seus projectes. Es necessari, donchs, que Barcelona en pés los secundis, si vol conservar la fama de ciutat lliure, digna é independent.

Y tots los ciutadans que sent majors d' edat sápigán llegir y escriure ó paguin alguna contribució ó sigan llicenciats del exércit, no 's perdin per peresa: acudin á casa Ciutat á reclamar la seva inclusió en las llistas: si no tenen cétula, válguinse de la fulla del padró, de qualsevol document que justifiqui la seva personalitat.

No hi fá res que la Casa de la Ciutat quedi invadida, que hi haja cent, doscentas, mil personas á la vegada, reclamant pacíficament lo dret que 'ls pertoca. Als autors de un escándol tant gran, se 'ls sitia, se 'ls marreja y se 'ls ofega ab una invasió de legalitat.

Tal vegada, obligats á atendre todas las reclamacions que 's presentiu, se trobarán estacats tots los dias á l' oficina, y mentres tant los contribuyents embargats, las pobras victimas de 'n Camacho, respirarán, mentres durí la campanya de la moralitat electoral.

P. K.

UN NEGOCI ESGARRAT.

LGUNS anys endarrera—bé denhen saberho prou—tot de un plegat vá apareixe's la Verge de Lourdes. Una Verge á Fransa—la terra de las modas, dels reclams y dels bombos—una Verge disposada á fer miracles á dotzenas de frare, ó siga de tretze en tretze, apareixentse al costat de una font d' aygua fresca y regalada, era un magnífich negoci, que ben explotat, podia portar inmensos beneficis.

Lo rector de Lourdes estava més content que si hagués tret la grossa de Madrid: ya escriure á Roma donant compte del miracle, y quan esperava que d' allá l' hi vindria l' autorisació deguda, per aprofitarse 'n 'sábén lo que l' hi vingué? Un ordre de Pio IX, instituint uns freres especials encarregats de copar tots los productos.

Aquesta ordre venia á dir:—Vosaltres menjéu, y després envieu-me tot lo que 'us sobri pels dineros de Sant Pere.

Pio IX era infalible y en contra d' ell no hi havia medi de tornars hi. Lo rector de Lourdes se trobá com aquell que per telégrafo reb la noticia de haver tret la grossa, y véu després que 'l número del telégrama era equivocat; y tingué tal disgust, que al pobre home l' hi costá la pell.

Lo primer miracle de la famosa Verge, sigué, donchs, la mort de un pobre rector.

Mentres tant los freres de Lourdes anavan cobrant y fent alguns envios á Roma. Los miracles se multiplicavan y 'ls productos també. La fama de la Verge s' extenia per tot lo mon y 'ls pelegrins anavan á Lourdes, á voladas, com las moscas quan se tiran sobre una gerra de mel. L' explotació de aquesta industria religiosa havia arribat á una altura tal, que ab las productos s' hauria pogut construir una montanya d' or.

Y 'l nou rector de Lourdes feya 'ls ulls grossos, lo mateix que 'l bisbe de la Diócesis, que per uns quants mil duros més ó ménos, no havian pas de renyir ab lo Papa, sabent de sobras alló que diuen:—Ab ton senyor, no hi vulgas partir peras.

Unicament los capellans de la parroquia, mirantse de regull als freres de Lourdes, murmuravan:

—¿No es una viva llástima que per mor' d' aquesta colla de panxa-contentes, aquests capitals inmensos que haurian de quedar-se á Fransa se 'n vajan via dreta cap á Roma á perdre's dintre de aquest pou sens fondo que 'n diuben lo *tesor de Sant Pere*?

Y per remediar aquests perjudicis s' atipavan d' aygua de la gruta miraculosa y fins se diu que hi posavan lo vi en fresch, per veure si la santa Verge, per agraument, ó al ménos per amor patri, obrava un miracle, donant á Fransa lo qu' es de Fransa, y deixant que si á Roma tenian mal-de-caps inventessin una altra Verge que fés lealment la competencia á la de Lourdes.

En aquest punt aplaudeixo de tot cor als capellans de Lourdes, qu' encare que fos per una cosa de absoluta conveniencia personal, demostravan clarament qu' eran molt proteccionistas.

L' ansiat miracle s' ha fet esperar molt temps; pero al últim ha vingut. A cada....., *le llega su San Martin*.

Vels' hi aquí que 'l bisbe que feya 'ls ulls grossos y que á pesar de las instancias del govern de la República no volia indisposarse ab Roma despatxant als freres de Lourdes, al últim vá morir-se, porque bisbe gras, home valent y bota de vi bó, vé que s' acaban.

Y á rey muerto rey puesto. De l' un bisbe n' ha vingut un' altre; pero ¡quin bisbel!

Nombrat pèl govern de la República, es un xiquet tarat, perquè ja siga per agraument, ja per idea, lo cas es que una vegada s' ha posat la mitra y s' ha donat una mirada al mirall y s' ha convensut de que feya cara de respecte, ha anat á veure als freres y 'ls ha dit:

—Mestres, ja podéu agafar los trastets y tocar pirandó. Perteneixéu á una corporació no autorisada: la ley del país vos exclueix, y ademés jo 'us dono 'l desauçí, porque la Verge de Lourdes es méva, la gruta de Lourdes es méva, la font miraculosa es méva, y are tracto jo mateix de administrarmho.

—¿Pero y 'l Papa?... ¿Y 'l dinero de San Pedro?
—Cuideuvos de vosaltres, maneflas.
—¿Y si no volguéssim desocupar?

Al sentir aquesta observació, 'l bisbe picá de mans y compareseren los gendarmes, previnguts al efecte. Los freres al veure'ls, feren com los criminals quan veuen civils: se 'ls torná la pell de gallina, y se 'n anaren d' aquella piadosa botiga, los uns ensenyant las dents y 'ls altres llansant sospirs.

Y l' administració pública posa sellos á la casa, als armaris, á las caixas, als baguls, á tot lo que tanca algun objecte, mentres se ventila qui es lo verdader propietari.

Tal es l' estat del assumptó.

Tot lo que ha passat á Lourdes fá olor de quiebra. Han quebrat de massa bé que anava aquell negoci. ¡Poder de l' ambició!

Y al bisbe y als freres los hi ha passat lo mateix que als dos gossos de la falla:

«En estas disputas llegaron los perros.»

Per are l' administració pública s' ha quedat interinament ab lo negoci y si, com es de creure, disminueix la concurrencia á Lourdes; si, com es d' esperar, los devots no hi ván, per no haver d' enriqueir á la República ab sas limosnas; si, com es de teme, 's declara una huelga de coixos, mancos y paralítichs, llavors será necessari que 'l govern de la República, posi un rétol al establiment y anuncis pels periódichs, dihent:

«MILAGROS AL ALCANCE DE TODAS LAS FORTUNAS.—Gran rebaja de precios por liquidación del negocio.»

P. DEL O.

ors los ajuntaments de las principals ciutats d' Espanya varen suscriure 's per cantitats més ó ménos importants á la suscripció oberta aquí per l' erecció de un monument á Colon.

Unicament Madrid vá dir que no n' hi havia de fets.

Madrid, ó siga la ciutat que te l' aygua del Lozoya, costejada per las provincias, la Porta del Sol costejada per las provincias y fins lo Teatro Real costejat per las provincias.

Se tracta de un monument á Colon y no dona un quarto.

Y aixó que l' América ha sigut pèl govern de Madrid una verdadera vaca qu' ell l' ha munyida y l' ha estragada.

Dos subsecretaris, los senyors Rute y Leon y Llerena, ván anar á despedir á n' en Serrano.

Vels' hi aquí dos empleats de 'n Sagasta que aspiran á serho de 'n Serrano.

En aquest mon no hi ha res com la conseqüencia, y aquests dos tenen la conseqüencia de menjar del presupuesto.

Alguns periódichs s' han ocupat de un barber mallorquí que demaná *cinquanta pessetas* á un capellá per haverlo afeytat una vegada.

Lo capellá n' hi ofereix *trenta cinch*, y 'l barber tracta de demanar justicia al tribunal.

Se desitja saber qu' es lo que 'l barber debia afeytarli al capellá, que costí tants quartos.

Los radicals de 'n Zorrilla sembla que s' han enamorat del cens ensajat pels posibilistas ab cartilla.

Francament, nosaltres no volém res á cens.

Preferim tenirho tot á propietat perpétua, y la propietat de la democracia son las costums democráticas.

Diu el *Correo* de Madrid, que no fá cap falta la Constitució de 1869.

Y té rahó: als fusionistas ni per menjar, ni per pahir los fá cap falta.

Y afegeig lo mateix periódich que l' opinió, no la vol y 'l país no la desitja.

¿De veras? ¡Donchs apa! Donguin lo poder á n' en Serrano, y diguinli que ell fassa las elecciones.

Lo pols d' Espanya te una ventatja: sempre s' acomoda al desitj del metje.

Grans obsequis ha tributat la prempsa barcelonina als periodistas italianos. Ab aquest motiu son cada dia més estrets los llassos que uneixen á las dos nacions.

Al dinar de la prempsa, donat per rara coincidencia, lo dia 29 de Setembre, van assistirhi molts senmanaris y tots los diaris, ménos un, *El Correo catalán*.

¿Menjar lo *Correo* ab los italianos? ¡Impossible! Ho té privat del Papa.

L' escena á Tarrassa.

Lo president de l' associació esperitista 'l dia del seu sant costejà un gran dinar a xeixanta pobres de la població.
Lo rector de la parroquia va tenirne celos, y no volent ser menes que 'l president dels esperitistas, també tractà de obsequiar als pobres ab un altre xéflis.
Pero en lloch de pagarlo de la seva butxaca, se dirigí als feligresos, dihentlos:
—Si voléu participar de las indulgencias concedidas als que combaten l' esperitisme, vos invito a contribuir a costejar lo dinar dels pobres.
Fan de molt bon donar los dinars, quan los altres los pagan.
De totes maneres, en tot això qui hi guanya son los pobres.
Jo, francament no desconfio de veure al frontis de las iglesias lo següent rétol: «Gran competencia de transports al cel. Parada y fonda.»

Ni la *Crónica de Catalunya*, ni la *Vanguardia* van recordarse de commemorar la fetxa del 29 de Setembre, aniversari de la Revolució.
La *Vanguardia* y la *Crónica de Catalunya* are disfrutan de las delicias del poder y fan com aquells rics que han pujat de res: no 's recordan de la seva mare.
Saben que passa penas y miseria: fins arriban a trobarla pèl carrer demanant caritat, y giran la cara, fent veure que no la contixen.

S' anunciava per un d' aquests dias una gran reunió del partit moritista de Barcelona.
Y es més se deya que 'l gran partit se reuniria dintre de un kiosko de la Rambla.
Pero no, van trobar que 'l local era massa gran y s' han reunit jahont dirian?
Dintre de una escolofolla de nou.

Una noticia:
Quan la reyna Isabel entrà a Espanya últimament anava de incògnit y duya 'l títol de Princesa de Alcolea.
Això succehia pèls contorns del aniversari de la revolució de Setembre.

Aquests dias se parlava de un desafiament entre 'ls redactors de la *Fé* y 'ls del *Siglo futuro*, y deya *El correo catalán* que aquesta noticia deu ser mentida, perque 'ls catòlics no poden desafiarse.
Jo crech lo mateix.
Aquesta classe de catòlics no 's desafian: tot lo més que fan es, si per cas, fusellar als presoners, quan los tenen lligats y no poden tornars' hi.

Segons veig en un diari de Sabadell, en aquella ciutat s' ha format un *partit nacional*.
¡Ay Señor, quinas cosas se veuen al mon!
¡Veig de quina manera resulta are que tots los altres partits som estrangers!

L' annuari de la «Associació d' excursions catalana», ha publicat un article degut al intel·ligent quimich y farmacèutich Dr. Codina Langlin, titulat *La escudella catalana*, probant ab un llenguatge plé d' erudició y ab datos interesantíssims que aquell plat que més caracterisa la nostra terra es un aliment que basta y sobra per reparar las pérduas que constantement sufreix lo nostre cos y que la seva confecció costa pochos quartos y poch temps; duas circumstancias que no poden faltar tractantse en una cosa catalana. La primera edició d' aquest treball fou agotada desseguida y are se ha tornat a reimprimir pera que 's pugui satisfer la demanadisa que hi ha de aquest article que honra al Sr. Codina —Val 2 rals solament y lo trobaran a la llibreria de 'n Lopez, Rambla del Centro, 20.

Continúa la suscripció en favor del Ateneo de la classe obrera —Suma anterior: 1328 pessetas.—D. Martí Durban germans, 25.—D. Miquel Mreito y Aragonés, 2'50.—Srs. Ricart y C.^a, 200.—D. Bruno Cuadros, 37'50.—D. Anton Serret, 25.—D. Ignaci Peris, 5.—D. Agustí Perelló, 5.—D. Joseph Roca y Galés, 5.—D. Joan Miró y Murtro, 20. Total: 1653 pessetas.
Ademés s' han suscrit socs protectors mensuals los Srs. D. Miquel Moreto y Aragonés, D. Anton Gonzalez, D. Martí Durban y germans, D. Miquel Gonzalez. Srs. Ricart y C.^a, D. Bruno Cuadros, D. Francisco Prieto, Don Jaime Aqué, D. Cayetano Pié, D. Joan Miró y Murtro, D. Félix Torrens, D. Feliciano Carreras y D. Anton Cavigoli.

¡LA MAR!

No hi ha més: vivim ballant un ball sorprendent, magnífich: los partits venen y van, y entre tots están trassant un portentós gerogífich.
¡Quin desgavell! ¡Quin tragi!

¡Quin bull tant incomprendible!
¡Quin modo de fa y de di!
¡Havian vist may aquí un embolich més terrible?
Los partits moren y neixen lo mateix que las formigas: los uns cauhen y s' esqueixan, los altres campan y creixen entre confusions é intrigas.
N' hi ha pe 'ls gustos més variats, y dels colors que vulguen... forts, fluixos, madurs, templats, verds, rojos, blancs, blaus, morats... res; triheu y remeneu.
¡Lóm reyna la variació!
Los jefes de fracció mudan cad' hora de posició; avuy semblan d' un color, y al endemà ja 'l trasmudan.
La vista més perspicas, en aquestos moments crítichs, es impotent é incapás pera seguir pas a pas als nostres flamants polífichs.
Més rauda que una veleta, la opinió vá divagant regirantse, viva, inquieta, per la esquerra, per la dreta, pe 'l darrera y pé 'l davant.
Quan un home 's fica al lilit, pensa:—Avuy tot es... de 'n C. Se lleva tot aixerit, y ab lo transcurs d' una nit troba que tot es de 'n D.
¡Qué pensa 'l senyor Moret?
L' opinió, afanyosa, 's liensa á endavina á aquest secret, y per ís vé á treure en net que ningú sab lo que pensa.
¡Y en Martos, ab qui se 'n vá? Torna á escudrinhar de nou, vinga mirá y preguntá, y al últim se 'n tréu en clá que 'l senyor Martos no 's meu.
¡Y en Linares, qué vol fe?
¡Y en Montero, qué vol dir?
¡Va mal la cosa? ¡Vá bè?
¡Veurém avuy ja desfè tot lo que vá ferse ahir?
¡Ah! Es imposible formarse un cálculo que duri un dia... Després de molt capficarse, un fineix per preguntarse:—¿Qu' es això? ¿una bojeria?
¿Qu' es aquesta confusió?
¿A qué vé tant de secret?
¿Será que aquesta munió de senyors van de debó, ó es qu' están jugant á fet?
Lo qu' es jo, vá de vritat, á cópia de bellugarme mirant per cada costat, me trobo tant marejat que no sé cap hont girarme.
L' un me diu que 'l del tupé vol contentar l' opinió y un altre 'm fá sapigné que l' home no fará ré perque en Campos l' hi fá pó.
Ahí 'm contan qu' es probable que 's fongui aixó de 'n Serrano; y avuy, com cosa induptable, se 'n diu qu' es inevitable lo triunfo del veterano.
Ahí 'm deya un, tot joyós, que 'l general y en Sagasta estavan com gat y gos, y ara 'm diu qu' entre tots dos no sé quin enredo 's pasta.
Ara ningú no mou res, ara tothom romp lo foch, ara es clá, ara es espés...
¿Qué tal? ¿Ho entenen vostés?
¿No? Donchs, vaja... jo tampoch.

C. GUMÀ.

REFLEXIÓ y consol al mateix temps de un periódich ministerial de Madrid.
«Per cap camí pot sortir lo ministeri del poder.»
Es veritat: no pot sortir per cap camí, perque cap camí l' hi queda; pero podria sortir per una altra banda.
Per la finestra.

A Albacete vá sorprendre molt, dias endarrera, 'l que á la matinada 's trobessin tres tapas de caixa de mort al mitj de un carrer.
Que aquestas tapas procedian del cementiri, no cal pas duptarho, per lo mateix qu' estavan un bon xich corcadas.
Lo fet ha causat molta extranyesa; pero jo 'l trobo molt natural: se tracta de dos fusionistas, vehins del cementiri, que veient que 'ls electors ministerials flaquejan s' anavan á inscriure á las listas.

Entre carlins y mestissos:
«Agaféu una grapada de llot, diu lo *Papelito*, pas-téulo ab baba de gos rabiós, enfarinéulo ab polvos de asafétida y tindréu un mestis.»
Lo *Cabecilla* s' ocupa de 'n Nocedal, y l' hi diu *pilló*, tal com sona.
Me sembla que mestissos y cimarrons van pèl mateix camí, y que al últim se trobaran reunits al mateix puesto.
Si, 's trobaran reunits al carro de las escombrarias.

Concell al Czar de Russia, perque al últim puga coronarse, sense por ni sobre-salts:
Se vesteix de lacayo, 's posa un nás postis, y aixis no será fácil que pèl carré 'l coneguim.

Los pelegrins al arribar á Génova, reben una *win-lada*.
Al arribar á Civita-vechia l' enviat del papa 'ls fá un discurs en llatí.
Y al arribar á Roma, després de desembutxacarse 'ls quartos, cridan ¡Viva 'l Papa-rey!
¡Ah Papa gayos!

En Sagasta ha donat la Direcció de Agricultura á un tal Rodriguez, parent seu.
Per correspondre á la rassa tenint aquest directó, en lo *camp* de la fusió ja s' hi arrela una carbassa.

S' estranya un diari de Madrid de que de un quan temps ensá, á Espanya no hi haja més que suicidis.
¡Qué volen ferhi!
De tot ne té la culpa 'l govern de 'n Sagasta, perque s' ha averiguat que l' única manera de tenir vot es morirse ó matarse.

Sagasta s' entreté aquests dias cridant als amichs y coneguts, perque 'l pobre senyor no sab ja ab qui pot contar.
Tém, y no sense rahò, qu' en lo seu apostolat hi haja Judas que 'l venguin y Sant Peres que 'l neguin.
Y pren lo pols á tothom.

—¡Ay, ay, quin pols tant débil! diu en Sagasta unas vegadas.
Y 'l fusionista respon:—Es que no menjo.
—Noy, cuidado, diu altrás vegadas: tens un pols alterat com un caball. ¿Qué 't trobas malament?
—No, al contrari estich molt bè: me n' hi anat ab en Serrano.

Llavors l' home del tupé 's polsa á sí mateix y no sab definir si té 'l pols débil ó si 'l té fort.
La febra se 'l xucla.

Passant per un corredor del Teatro Lara de Madrid, en Sagasta vá entrabancarse y vá caure.
—No tingui cuidado, l' hi deya un adulador: vingui demá y de segur que aquí mateix hi trobará alguna cosa.
Y un que no 'l mira ab bon ull, murmurava:
—Si, que busqui bè, á veure si hi trobará la dimisió.

Un xiste de cert periódich francés, ab motiu de la conducta de Inglaterra respecte al Canal de Suez.
«La divisa de Inglaterra es desde molt antich: «*Hon-ni soit qui mal y pense.*» (Malehit siga qui mal pensa.)
«Desd' are proposém que siga la següent: «*A nous soit canal immense!*» (Siga per nosaltres lo canal immens.)

Un periodista de Madrid, lo Sr. Perillan, ha sigut condemnat á vuit anys y un dia de confinament.
Lo Sr. Perillan es lo director de *La Broma*.
Pero vaja ja 's pot desar: per bromas los fusionistas ¿no saben? aquells que al pujar al poder havian de deixar á la premsa en pau.
Després de tot ja l' hi deixan: la pau dels cementiris: E. P. D.

Se diu que 'l Sr. León y Llerena, nebot de 'n Serrano, será nombrat conceller d' Estat.
¿Vol donar un bon concell al govern?
Díguli que toqui 'l dos.

Y vá de quento:
Un hisendat regala un puro á un seu masover y ademés una cerilla per encéndre 'l.
—No senyor, no, diu lo pajés jo encench ab esca.
Y trayentse la pedra, al primer cop de ferro tréu foch.
—Quins instruments més bons, diu l' hisendat.
—Que si 'n son, respon lo pajés: de tal manera que haig de dur la pedra foguera á una butxaca y 'l ferro á l' altra perque no s' encengan.

De la mateixa manera en Sagasta s'ha de ficar los centralistas a una butxaca y 'ls dissidents a l'altra, y aixis y tot es fàcil que se l'hi encengan y l'arbolin.

Ab la mort del arquebisbe de Sevilla son quatre las mitras que quedan vacants.

Vamos a veure qu'hi ha per aquí quatre fusionistas que vulgan portar mitra?

La carrera de bisbe fusionista, tèn en aquest temps una ventatja, perque s'acostan los funerals de 'n Sagasta.

Llegeixo en un periòdich ministerial:

«En lo govern hi ha unanimitat complerta de miras y de sentiments.»

Crech qu' es molt cert.

Hi ha unanimitat de miras, perque tots los ministres tenen un ull al plat y un altre a la porta.

Pero l' unanimitat de sentiments encare es més orta.

Tot justament are que hi estavan tant bè, haverho de deixar... francament, dol molt.

—Ja es hora, deya un casat de que las Còrts establexin lo matrimoni civil.

—¿Per qué dihéu això? l'hi preguntava un capellá.

—Ja veurá, perque la méva dona es inaguantable, y pots ab lo matrimoni civil me posará cordura.

Segons los periòdichs inglesos, a Egipte 'ls arabisas més enfutismats, son los que han fet més grans lluminarias a l' entrada de las forsas británicas.

Ja se sap: a tot arréu succeheix lo mateix.

Quan la pólvora no serveix per tirar tiros, serveix per fer cohets y fochs artificials en honor del enemich victorios.

Un quento de cassador.

No havia trobat res y no volia tornar a casa seva sense dur alguna cosa.

Trobantse en un hostel ahont feya pá y trago, preguntá:

—Escoltéu mestressa ¿no tindriau per casualitat algun conillet de bosch ó alguna perdiu?

—Una llebra.

—Bueno, está bè, poséumela al sarró y diguéume quan val.

Lo cassador, al arribar a casa:

—Vaja noya, no hi cassat gayre; no més que un tiro; pero ben aprofitat.

—¿Qué 'm portas?

—Una llebra; tèn, tú mateixa tréula.

La dona del cassador ho verifica y tréu un manyoch

de papers d' estrassa, 'ls desembolica y 's troba ab que la llebra era rostida.

—¿Rostida!... ¿Cóm es això?

—Ah sí, ja recordo: respon lo cassador sense desconcertarse: l'hi morta al sortir del cau. Crech que havia renyit ab lo seu marit y fins m' ha semblat que l'hi deya:—Vaja, que de tú ja n' estich cuita! ¡Vet' aquí perque es rostida la pobreta!

En la Bolsa.

Se tracta de un banquer qu' en quant a la vida privada segueix una conducta que no inspira gota de confiança.

—No obstant, deya un bolsista: una cosa es la vida privada y un' altra 'l' crédito. ¿Sabria dirme ab exactitut com está de capitals?

—Respecte a capitals no l'hi conech més que 'ls set pecats.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-ra-bi.
2. ID. 2.ª.—Mar-ti-na.
3. MUDANSA.—Horta-Porta-Torta-Forta-Morta.
4. ROMBO.

P E P
P E N A S
P A U
S

5. GEROGLÍFICH.—Quan se té set se béu.
Han endevinat totas las solucions los ciutadans Bolsa y Famull y Dos que no 'n saben més; n' han endevinadas 4, Lo del Llobregat, Albert Albert y Dols; 3, G. P. de Vilasar de Dalt y 2, Joanet dels Ventalls.

XARADA.

Me 'n vaig cap a la Hu invers des qu' es la Tres-dos desitjosa que l'hi compri alguna cosa: dos-tres ó un vestit garbós.

Quan encantin la total (será 'l diluvi l' estarbi) la tersa-cinch dech ficarhi y l'hi daré dita.... ¡oy tall!

En Camacho ha dit:—«Paguéu y en que quatre-quatre sia la demanda, lo sud arria lo poble, lo Cirinéu.

Bè pot dir:—«Diner no tinch» ¿Qué no paga? Embarch y nata no hu-invers, hu-dos-tres gata ni una-dos-tres quatre-cinch.

Tant pago al país assola, y si 'ns quedém sens tercera ni 'l tres-tres salva al tronera del govern: vá a la garjola.

QUATRE HORAS.

ENDAVINALLA.

Soch homa y hasta tinch má y no obstant no só persona: en moltes casas estich y hasta en mi'j del mar se 'm treba. Lector, si no m' endavinas declaro qu' ets un tanoca.

CAU RECAU Y SAN VICENS.

ANAGRAMA.

Al comprar un tot de tot, a D. Pau van enganyar puig molta tot al se a casa dintre d' ell hi vá trobar.

LLARCH Y PRIM.

TRENCA-CLOSCAS.

No se re.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una ciutat d' Espanya.

ALBERT ALBERT.

GEROGLÍFICH.

AB

QAL

OOO

III

por

ANDES

III.

LO DEL LLOBREGAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

—Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Miranius, Un Recoletó, Un nacional, Pere Pastera, P. P. y R., Tomas dels Obits y Requetetxech.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampech lo que 'ns envian los ciutadans Llopis, Joanet dels Ventalls, Federico Hueta, G. P. de Vilassar de Dalt, Anónim, Dols, Tet, Magraner, Albert Albert y Bolsa y Famull.

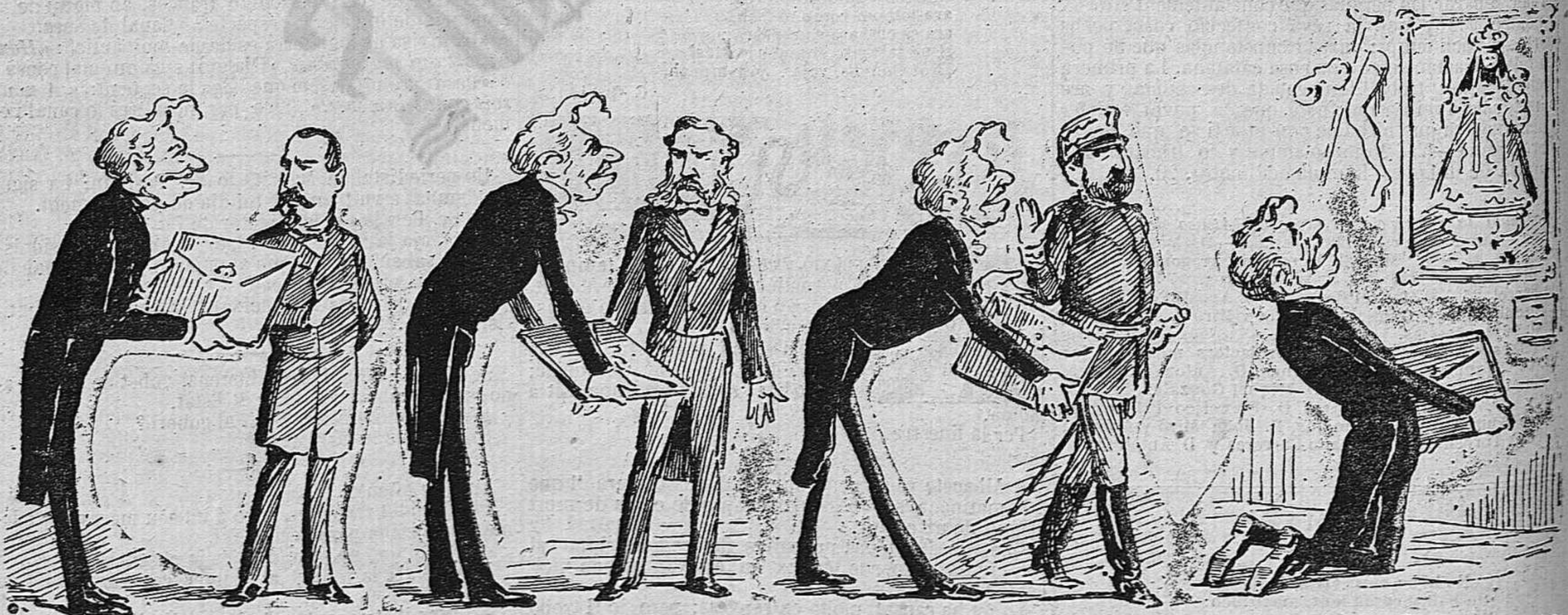
Ciutada Baldomero Escude Vila: Gracias per l' envió.—Un Piteu: Insertarém las creus de paraulas.—Pepet del Carril: Id. la poesia.

—Lo del Llobregat: Hi aniran dos gerooglífichs.—Dos que no 'n saben més: Id. un anagrama.—Un Recoletó: Publicarém un epigrama.—A. de fé pá—Sant Felu: Quan se fassa la pelegrinació, donga'ns los details.—Sir Byron: Publicarém la mudansa.—Petit Roi de l' Olympe: Insertarém molta cosa de lo que 'ns envia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

LAS ANGUNIAS DE 'N SAGASTA.

—Vaja, Senyor Navarro, signi bon minyó y conti ab una cartera.
—Veuréu.

—Y donchs Sr. Linares Rivas, que hém de fer? Miri, aquí l'hi guardo una cartereta.
—¿Qué som noys?

—Sr. Lopez Dominguez, per mor' de Déu, prengui aquesta cartera.
—¡Vaji a la porral!

—¡Verge de la Boñanovai Si 'm traquéu d' apuros prometo portarvos una cartera!..